

ת"פ 45230/04/19 - מדינת ישראל נגד נאיל עבד אל קאדר, טאלב עבד אל קאדר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 45230-04-19 מדינת ישראל נ' עבד אל קאדר (עציר) ואח'
לפני כבוד השופט ארז פורת
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים
1. נאיל עבד אל קאדר (עציר)
2. טאלב עבד אל קאדר

נוכחים:
ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ענת שטיינשניד
ב"כ הנאשמים: עו"ד איברהים כנעאנה
הנאשם 1 באמצעות הליווי (באמצעות הטלפון)
הנאשם 2 בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לשני הנאשמים, שהם אחים, עבירה שעניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, על כי במקום ובזמן שפורטו בכתב האישום, היכו באגרופים ובאמצעות מקלות את המתלונן הייתם, ולאחר מכן את אחיו עלאא.

על פי הנטען, בשל אותה התקיפה, נגרמו לכל אחד מהמתלוננים נזקים רפואיים שכללו שברים בגופם, חתכים והמטומות.

בתשובתו לאישום, הנאשם 1 - נאיל, אישר נוכחות בזירה וכי אכן נפל סכסוך קודם בינו לבין המתלונן הייתם. לטענת הנאשם 1, הוא אכן השתתף בקטטה עם המתלוננים ומאחר והם ניסו לתקפו, אזי ראה להתגונן ותקף את שניהם פן יתקפו אותו.

נאשם 2 - טאלב, טען כי כלל לא נכח בזירת האירוע בעת ההתרחשות. לדבריו, עבר במקום באקראי כמה דקות לפני ההתרחשות ועזב את הזירה בלא שנכח שם בעת ההתרחשות.

ניתוח הראיות:

הבריוח התיכון לפרשת ראיות המאשימה הוא עדותם של שני המתלוננים. המתלונן הייתה העיד כי ביום האירוע ישב יחד עם אחיו עלא, הם המתינו לשניים מחבריהם - פאדי עבד וביאל חוסיין. לפתע הבחין בנאשם טאלב עובר במקום ברכבו עם אדם נוסף בשם ג'מיל דחאברה. טאלב נופף לשלום, צפצף ועזב את המקום. לאחר זמן מה הגיעו למקום פאדי וביאל, העמידו את רכבם סמוך לרכב המתלוננים והחלו לשוחח. זמן מה אחר כך, וכעשר דקות לאחר שטאלב עזב את המקום, הבחין הייתה כי הגיעו למקום שני כלי רכב - האחד, מזדה בצבע כסף וכן רכבו של הנאשם טאלב. מהרכבים ירד אדם בשם מוחמד עבד אל קאדר, שהגיע למקום מושבו של הייתה ברכב, אמר לו "אני צריך אותך", הייתה התכוון לצאת מרכבו ואז, ובאופן מפתיע, הגיע הנאשם 1 - נאיל, אמר לו "אתה זוכר אותי, אני נאיל" ומיד חבט באגרופו בפניו של הייתה. סמוך לאחר מכן, ובעודו מנסה לצאת מן הרכב, טען הייתה כי נאיל היכה בראשו במוט ברזל ולאחר מכן הגיע הנאשם 2, אשר היכה עוד שתי מכות בראשו. הייתה טען כי היו אלו "מכות רצח", וכי הניח ידיו על ראשו כדי להגן על עצמו ואז האצבעות שלו "התרסקו". הייתה ציין כי כתוצאה מהכאתו, נפל על דלת הרכב. עוד העיד, כי לאחר שהוכה, התקרב אחיו עלא לראות מה קורה, ואז הנאשמים ביחד עם וורד שהגיע עמם, החלו להכות את עלא בראשו, וכאשר גם עלא ניסה להגן על ראשו בידיו "ריסקו לו את האצבעות". בשלב זה, מוחמד עבד אל קאדר אמר למתלוננים "לא סיימנו, תעלו לרכבים", ואז הנאשם נאיל הנחית מכה נוספת על ראשו של עלא וכלל התוקפים ומי שהגיע איתם עזבו את המקום. הייתה ציין כי פאדי עבד הוא שהזמין אמבולנס, שפינה את המתלוננים לטיפול רפואי. עוד מסר הייתה כי לדעתו, המניע לאירוע היה אירוע קודם שהיה בינו לבין נאיל, שנפגשו בכיכר הכפר, במהלכו קילל את נאיל על רקע התנהגותו התעבורתית באותו אירוע.

המתלונן עלא מסר בעדותו כי ביום האירוע, אדם בשם מוחמד ניגש לחלון רכבו של הייתה שעה שעלא ישב לידו ברכב, במושב הנוסע הקדמי. אותו מוחמד אמר להייתה שהוא צריך אותו, הייתה ניסה לצאת, הוכה והחל לצעוק שירו בו. לפיכך, יצא עלא מהרכב כדי להגיע לקרבת אחיו שהותקף, ובהיותו מאחורי הרכב, התנפלו עליו שלושה אנשים - שני הנאשמים ועוד בחור בשם האדי. לטענתו, הוכה תחילה על ידי הנאשם טאלב, ולאחר מכן על ידי הנאשם נאיל.

עלא טען כי הוכה מעל עשר מכות בראשו, ולדבריו - כל שלושת תוקפיו החזיקו במקלות בידיהם, כשאת המכה הראשונה והשנייה הנחיתו הנאשמים על ראשו ואחר כך הניח ידיו על הראש וכבר לא ראה מי מכיה בשלב זה (עמ' 24 לפרוט'). שני המתלוננים הדגישו כי זירת האירוע, הגם שהאירוע ארע בשעת החשיכה, היתה מוארת בתאורת כלי הרכב שהיו במקום.

עד חשוב נוסף הינו פאדי עבד. זה אישר כי פגש במתלוננים כשהוא יושב ברכבו לצד רכבם, לפתע הבחין ברכב עם אורות גבוהים מגיע, הבחין באדם בשם מוחמד אותו הכיר שהגיע לחלון הרכב של הייתם ומאחוריו הנאשמים. העד הבחין כי נאיל אמר "הנה הוא" והיכה במכת בוקס בהייתם. בשלב זה, פאדי התקדם עם רכבו, וכשירד שוב מהרכב לאחר שהזיזו, בחלוף "שניות", הבחין במתלוננים "על הרצפה". הייתם אמר לפאדי "ירו בי". פאדי מסר כי במהלך ניסיונו להפריד, לאחר מכת האגרופ, ראה כי הייתם הוכה מכה אחת. לאחר מכן מישו צעק "תעלו לרכבים" ואז הסתכל לצד והבחין בעלאא כשהוא שרוע על הרצפה. בטרם הסתלקו התוקפים, הבחין פאדי כי נאיל מכה את עלאא מכה נוספת על ראשו. פאדי לא הבחין בנאשם טאלב מכה מאן דהוא, הגם שראהו אוחז במקל ואף מניף אותו.

פאדי הוסיף כי לאחר האירוע התקשר אליו מוחמד עבד אל קאדר, והעד פאדי אישר באזניו כי הבחין בזירה בשני הנאשמים. פאדי ציין כי זיהה את הנאשם טאלב במידת ודאות של 70%, כך אמר בעימות עם הנאשם 2 בחקירה וכך מסר גם בעת מתן עדותו בביהמ"ש. פאדי סיכם כי "לפי מה שראיתי באירוע ולפי מה שסיפרו לי, אז התחלתי לחשוב שזה 100% טאלב. אני חושב שזה הוא הוא" (עמ' 29 לפרוט'), אולם לגבי הנאשם נאיל מסר "אני בטוח במאה אחוז" (עמ' 32 לפרוט').

העד בילאל חוסיין, שנכח בזירה אך ישן במהלכו של כל האירוע, מסר כי בסיום האירוע, כשהתעורר, הבחין ברכבי התוקפים עוזבים את המקום, וכי המתלוננים היו במצב נפשי גרוע: "הייתם דיבר בצעקות והיה המום ועלאא כלל לא יכול היה לדבר" (עמ' 41 לפרוט').

מטעם המאשימה נשמעה עדותו של אחמד עבד אל קאדר, שמסר כי הגיע לזירה עם הנאשם נאיל ועם אחיו וורד. לדבריו, נאיל ביקשו לעצור לרגע כשהבחין ברכב המתלוננים, נאיל ירד, החל לדבר עמם ולפתע התלקח במקום ויכוח וקללות ואז המתלונן עלאא ירד מהרכב עם מקל. במצב זה, חזר נאיל לרכב, נטל משם מקל של טוריה והחלה קטטה שבה עלאא היכה תחילה את נאיל. מוחמד הדגיש כי טאלב לא היה עמו בזירה בעת קרות האירוע.

עד נוסף שנכח בזירת האירוע היה וורד עבד אל קאדר, שציין אף הוא כי הנאשם טאלב כלל לא נכח בזירה, ולדבריו מי שהוציא מקל ראשון והסלים את הויכוח היה דווקא המתלונן עלאא, ובתגובה נאיל הביא מקל למקום. לדבריו, נאיל היכה עם המקל שלוש עד ארבע מכות במהלך כל האירוע (עמ' 70 לפרוט'). וורד מסר כי עם תחילת הקטטה, פאדי עזב את המקום, בניגוד לגרסת פאדי, כאמור לעיל.

גרסת הנאשמים:

הנאשם נאיל מסר בעדותו בביהמ"ש כי כשהבחין במתלונן באקראי בהגיעו לזירה, קפץ לדבר איתו אך המתלונן ואחיו החלו לצעוק ולקלל, כשהמתלונן עלאא מצטייד במקל, ואז הביא גם הוא מקל ותקף את שני המתלוננים.

הנאשם טאלב ושב ומסר כי כלל לא נכח בזירה בעת התרחשות האירוע, אלא הסתובב בחברת אמיר דחאברה ונודע לו על האירוע בדיעבד.

מטעם ההגנה העיד אותו אמיר שאישר ביסודו של עניין את גרסת טאלב.

דין והכרעה:

אחר בחינת מסד הראיות הכולל, שנפרש בפניי, ראיתי לזכות את הנאשם טאלב מהמיוחס לו בתיק זה בזיכוי שהוא מחמת הספק הנוגע לעצם נוכחות בזירה. סבורני כי עדותו של אמיר דחאברה, שהיה במחיצת הנאשם טאלב גם בסמוך לאירוע, כפי שהעיד, נתמכת בגרסת המתלונן הייתם, שאישר כי הבחין בטאלב במחיצת אמיר דקות ספורות, כנראה עשר, לפני קרות האירוע. ממילא אמירתו של העד אמיר בת/86, כי נפרד מטאלב סמוך ל"21:30 לערך" (אמרה מיום 3.4 עמ' 1 ש' 14), היתה הערכה כללית של זמנים, אך אמיר בגרסתו המשטרתית אישר כי חלף יחד עם טאלב ברכבו של האחרון, באזור החלקות החדשות שהוא זירת האירוע (אמרתו מיום 14.4), בדיוק כפי שתיאר המתלונן הייתם.

אמיר אף היה עד לשיחת הטלפון שהזעיקה את טאלב לביתו, שיחה, שכעולה ממכלול הראיות, אירעה לאחר סיום האירוע.

אינני סבור כי גרסאותיו של אמיר בחקירה המשטרתית היו "מוטות", שכן ציון משך שהייתו עם טאלב, גם כהערכה, ואף מלוא התיאור שמסר, לא "שירתו" את טאלב, בלשון המעטה. די בגרסה זו של העד אמיר, שלה ראיתי ליתן אמון, כדי לתמוך בגרסת טאלב ולהעלות ספק באשר לעצם נוכחותו בזירה בעת הרלבנטית.

זיהויו של טאלב על ידי המתלוננים בזירה, בעייתי ומוקשה, זאת הגם שאני מאמין למתלוננים בגרעין התיאור שמסרו: מלבד העובדה שהזירה היתה חשוכה ותאורת כלי הרכב היתה חלקית, ולעתים גורמת דווקא לסנוור, בייחוד כאשר מדובר באורות שהגיעו מכיוון כללי שהוא מאחורי המתלוננים, כך שעם יציאתם מהרכב היו בכיוון האור ומסנוורים ממנו,

אני סבור כי התרחשות האירוע היתה מהירה ומפתיעה. כעולה מתיאור העדים, המתלונן הייתם הוכה בטרם עוד הספיק לצאת מהרכב. היתה זו מכה מהירה וקשה שהביאה את העד לצעוק ולחשוב כי נורה. אני מקבל במלואה את גרסת המתלוננים כי הייתם הוכה באופן מיידי על ידי הנאשם נאיל, מבלי שאף הספיק לצאת מרכבו, ובוודאי בטרם היה דין ודברים בין הצדדים שבו נאיל ניסה לברר זמן מה, וזאת בטרם תקיפתו את הייתם. בכך תומכת לא רק עדות המתלוננים והעד פאדי, אלא גם מיקום המכה במרכז הגולגולת, המתיישב עם הכאה מנקודה גבוהה כלפי מטה.

גם נוסח אמירת הדברים על ידי נאיל "אני נאיל, זוכר אותי?" מלמד כי רצונו של הנאשם היה להיפרע מהמתלונן על רקע האירוע הקודם שנפל ביניהם, עניין שלא היה שנוי במחלוקת וביסס מניע למעשה.

תקיפה מהירה זו מנעה מהמתלונן הייתם, באופן טבעי, לבחון את הזירה, שכן אחר הכאתו היה עסוק בהגנתו שלו כשהניח את ידו על ראשו להתגונן. בעימות שנערך בין הייתם לנאיל, ציין הייתם כי נאיל הוא שנתן לו "כל המכות על הראש", ואף גרסה זו תומכת בתקיפתו של הייתם בק על ידי נאיל.

בכל הנוגע לפרטים שמסר המתלונן עלאא, אלו לדעתי מהווים בחלקם עניינים שקלט בעצמו, וחלק השלים משיחות עם אחיו הייתם. כך למשל בחקירתו הנגדית ציין עלאא כי "יום למחרת, הייתם זיהה את מי שהחזיק את האקדח וסיפר לי" (עמ' 24 לפרוט'). עלאא אף נחפז לסייע לאחיו שהותקף, ואין לי ספק כי מעיינו היו נתונים לעניין זה, כך שיכולתו לזהות בחושך, בתאורה שהיא בגובה של פנסי רכב, פניהם של אנשים תוקפים בשעה שאף הוא הותקף בהפתעה זמן קצר אחרי שיצא מהרכב, בכל אלה יש בכדי לצמצם עד מאוד את יכולתו לראות את זהות התוקף באירוע ולהבחין בה.

אחרי שכבר החלה תקיפתו, הוא נאלץ להגן על עצמו, בוודאי שלא יכול היה לראות דבר מה. זאת ועוד: מהתיעוד הרפואי שהגישה המאשימה עלה כי המתלונן, במהלך הקטטה, היה שתוי, כך שיכולתו לקלוט את שאירע, בוודאי שהיתה מוגבלת עוד יותר (ראה ת/58).

גרסת המתלוננים מהימנה עליי: הם תיארו את שראו או שהזינו זה את זה, ושכנעו האחד את האחר, אולם לא בדו שקרים בתיאוריהם. העובדה כי לחובתם עבר פלילי גם בעבירות הנוגעות למהימנות, אינה מעוררת ספק כאן, שעה שגרסתם היתה אחידה, נאמרה על אתר, לרבות לאחיהם, ולא הוצבע על מניע לשקר. העובדה כי משפחת הנאשמים ערכה סולחה עם המתלוננים אף היא תומכת בהיותם הצד הנפגע, כפי שהעידו.

גרסתו של הנאשם נאיל באשר למה שאירע אינה יכולה לעמוד. לא זו בלבד שמסר באמרתיו במשטרה בליל גרסאות סותרות, שונות זו מזו, גם בעניינים שוליים כמו בעלות על כלי הרכב, הרי שתיאורו של פאדי לאשר אירע, מתיישב עם גרסת המתלוננים ולפיה, פניו של נאיל היו ללמד את המתלונן הייתם "לקח" בשל האירוע הקודם, ומשחשש שעלאא נחלץ לסייע לאחיו הייתם, מיהר לתקפו במישרין.

אני דוחה את טענת נאיל להגנה עצמית, זאת נוכח מהירות האירוע המתיישב עם תקיפה חד-כיוונית מצד נאיל כלפי המתלוננים, אחד אחרי השני. גם העובדה כי נאיל בחר לשוב ולהכות את עלאא אחרי שזה כבר היה שרוע על הרצפה, כפי שתיאר העד פאדי, אינה אלא הדגמה למגמה ההתקפית שפיעמה אצלו.

אשר לזיהויו של העד פאדי עבד את שני הנאשמים באירוע, הרי ששוכנעתי שכבר בעת החקירה המשטרתית העד לא היה בטוח ביטחון מלא בנוכחותו של טאלב בזירה, ואציין כי הגם ששייך אותו כנוכח באירוע, ציין שלא הבחין בו מכה אלא רק אוחז במקל, בניגוד לגרסאות אחרות. משהזיהויו של העד מסופק, והוא יכול להיות מוסבר בכך שהעד לא זיהה אדם בשם וורד, שמראיות אחרות אכן עולה כי נכח במקום, הרי שאפשר שהתחלפו לפאדי הדמויות ולטעמי, זיהויו בעייתי ואינו מבסס מעל ומעבר לכל ספק את נוכחות הנאשם טאלב בזירה.

גרסתם של מוחמד עבד אל קאדר ואחיו וורד מעוררת קשיי מהימנות נוכח תיווכו של מוחמד בין המעורבים וניסיונו להצטייר כבלתי מעורב כדי לרצות את אביו. זהו עד שהאמת אינה בהכרח המניע לפעולותיו. לגבי וורד, התרשמתי כי מסר בדיוק את שאחיו מסר ואף בעניינו מורא אביו היה עליו, כך שגרסתו היא מאולצת ומוטה. לשני עדים אלה היה אינטרס לחלץ את עצמם מהאירוע וגרסתם, לפיכך, הינה אינטרסנטית.

עיון מדוקדק בתרגיל החקירה שנערך בין הנאשמים, אף הוא תומך בכך שטאלב לא היה בקיא בפרטי הזירה, שכן שאל את נאיל "המקל שהרבצת לו היכן הוא" (ראו ת/63), עניין המלמד שלו אכן היה נוכח, היה יודע פרט זה בעצמו.

בנסיבות הראייתיות, כאמור, החלטתי לזכות את הנאשם טאלב מחמת הספק. אף התנהגותו המחשידה אחר האירוע ועזיבת מקום מגוריו לזמן ממושך, אינה משנה ממסקנתי, באשר אפשר ליתן לה הסבר אחר ולפיו מששורבב שמו לפרשה, חשש ממעצרו הגם שלא היה מעורב, הלכה למעשה, בפרשה. עוד אציין כי לא שוכנעתי שכלל פעולות החקירה בעניינו של טאלב בוצעו, וכי הרשות החוקרת יכלה לעשות צעדים ממשיים לבדיקת גרסתו של טאלב, בעיקר שחזור מצלמות אבטחה שהחוקר אישר כי הדבר אפשרי בהיבט הטכני, אולם לא הקדישה לכך את המשאבים הנחוצים.

אין בשילוב הנאשם 2 בהסכם הסולחה משום ראייה להיותו מעורב באירוע, שכן המדובר במסמך שמיועד לסלק כל מחלוקת או טענה הנוגעת לאירוע, לרבות טענה שאין לה ביסוס ראייתי ממשי.

אשר לנאשם נאיל, אני מוצא אותו אשם במיוחס לו בכתב האישום, כמבצע יחיד של תקיפת המתלוננים, באמצעות אלה שאחז בידו, תוך שהוא גורם למתלוננים את הנזקים הרפואיים המתוארים בכתב האישום. אני קובע כי הוא היחיד שתקף באירוע באופן מהיר, מבלי שחשש מתקיפה של מאן דהוא. אין בראיות שבאו בפניי כל עיגון לכך שנוכחים אחרים באירוע, וורד או מוחמד, השתתפו אקטיבית בתקיפת מי מהמתלוננים.

מעשי הנאשם 1, נוכח התוצאות הרפואיות המעוגנות היטב בתיעוד הרפואי שהוגש, מבססים את סעיף האישום המיוחס לו, על כל יסודותיו.

לא ראיתי להכריע בשאלת כמות המכות שניחתה על ראש המתלוננים וידיהם, זאת שעה שכתב האישום אינו מפרט זאת ופרשנות המלל האמור בו, באופן המיטיב עד כמה שניתן עם הנאשם מאפשרת התרחשות הכוללת הכאה אחת בראש, הכאה נוספת על האצבעות באופן שכל מתלונן הוכה שתי מכות באמצעות האלה, כאמור, זאת לצד מכת האגרוף שניתנה למתלונן הייתם טרם הכאתו באמצעות האלה.

סוף דבר - הנאשם 1 מורשע במיוחס לו בכתב האישום ונאשם 2 מזוכה מחמת הספק.

ניתנה היום, י"א ניסן תש"פ, 05 אפריל 2020, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.